

Sygn. akt II CSK 85/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 17 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa S. spółki jawnej w Z.  
przeciwko "C."  
spółce akcyjnej w W.  
o zapłatę kwoty 80.778,30 zł,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 17 sierpnia 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej  
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi  
z dnia 16 grudnia 2014 r., sygn. akt XIII Ga 395/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę  
2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji

skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powódki S. spółki jawnej z siedzibą w Z. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 16 grudnia 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.

W ocenie pełnomocnika powódki przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadniała potrzeba „wykładni przepisów art. 815 § 1 i 2 oraz art. 827 § 1 k.c., a w szczególności udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy rażące niedbałe zachowanie poszkodowanego (w tej sprawie zachowanie niezgodne z przepisami przeciwpożarowymi), dotyczące okoliczności, o które ubezpieczyciel nie zapytywał w formularzu oferty albo przed zawarciem umowy w innych pismach, i które uważa się za nieistotne, może prowadzić do zwolnienia ubezpieczyciela od odpowiedzialności za wypłatę świadczenia?”.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej na przesłance określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.).

Tych wymagań autor skargi kasacyjnej nie spełnił. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przepełnione jest polemiką z poglądem prawnym przyjętym w zaskarżonym orzeczeniu, ale nie zawiera wyводу prawnego uzasadniającego twierdzenia, że art. 815 § 1 i 2 oraz art. 827 § 1 k.c. są źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych. Nie jest natomiast

rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie było zatem podstaw do przyjęcia, że w sprawie wystąpiła przesłanka z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz § 6 pkt 6 zw. z 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).